

sikkert et administrativt Fremskridt, men lige saa sikkert er det, at dets Bestemmelser ikke paa en samlet og rationel Maade løser hele det store Registreringspørgsmaal, som med den større Samfundsudvikling faar større og større Betydning for Befolkningen, ogsaa i økonomisk Henseende. Naar dette er blevet Tilfældet, har det uden Tvivl sin Aarsag i, at der ikke i Folkeregisterkommissionen kom til at sidde Repræsentanter for de politiske Partier. Ser man efter i Kommissionens Betænkning, vil man nemlig finde, at den meget snart blev enig om at begrænse sig til den her foreliggende Side af Registreringspørgsmaalet, nemlig Spørgsmaalet om Registreringen af Befolkningens Bopæl til enhver Tid, medens Spørgsmaalet om Indførelsen af et Civilstandsregister til Afløsning af den nuværende Form for Føring af Kirkebøger fuldstændig blev skudt til Side. Kommissionen gjorde det ikke, fordi den var Modstander af Tanken om Indførelse af et Civilstandsregister, men fordi der, som den siger, „muligvis vil kunne vise sig Vanskeligheder for Gennemførelsen af et Lovforslag, der sætter Spørgsmaalet om Oprettelse af et Folkeregister i snævrere Forstand i Forbindelse med Spørgsmaalet om Indførelse af et Civilstandsregister.“ Man viger tilbage for disse skjulte Vanskeligheder, som formenes at være til Stede.

Her er det, at det efter min Mening vilde have haft Betydning, om Rigsdagens Partier havde været repræsenteret i Kommissionen, saa at disse Repræsentanter havde været i Stand til at fjerne denne Ængstelse hos Kommissionen. Det er nemlig det mærkelige, at medens man altid, naar man udenfor Rigsdagen taler om Registreringspørgsmaalet, taler om den skjulte Modstand mod en rationel Ordning af saavel den almindelige Folkeregistrering som af Civilstandsregistreringen, har denne Modstand aldrig nogen Sinde givet sig Udtryk her i Rigsdagen. Og paa hvilken Maade skulde der ogsaa her i Rigsdagen fremkomme en Modstand af denne Art? Af Rigsdagens Partier har de tre, Venstre, Socialdemokraterne og det radikale Venstre, Kravet om Civilstandsregistre paa deres Program. I Venstres Program af 1909 siges det, „at de rent borgerlige Sager som Ægteskabs Indgaaelse, Begravelser, Attesters Udstedelse med videre bliver efterhaanden at udskille fra Kirkens Forretningsomraade“. Selv om Venstre har brudt sit Program med Hensyn til det almindelige borgerlige Ægteskab, har man ikke hørt noget om, at det med Hensyn til det Spørgsmaal, her foreligger, har fundet et andet

Standpunkt. Det radikale Venstre har hele Tiden siden 1905 krævet denne Ordning, og indirekte fremgaar det af Socialdemokratiets Program, at dette Parti ogsaa er Tilhænger af en Ordning med et Civilstandsregister. Og spørger man, hvorledes Rigsdagen har stillet sig, vil man se, at under Behandlingen i 1912 af daværende Kultusminister Appels Forslag om Meldepligt til Kirkebøgerne for alle Fødsler, Ægteskaber og Dødsfald udtalte den daværende og nuværende Minister Appel sig meget stærkt for Indførelse af borgerlige Register. Det samme gjorde ogsaa Venstres Ordfører, det ærede Medlem Hr. Moltesen, og det samme gjorde Højres Ordfører, Dr. H. L. Møller.

Jeg kan yderligere anføre, at det kirkelige Udvalg, der sad i Begyndelsen af dette Aarhundrede, erklærede, at det ikke kunde rejse nogen Indvending mod Indførelse af saadanne Sognebøger, Udvalget henstillede kun, at Registerne ogsaa fremtidig blev ført af Sognepræsten. I dette kirkelige Udvalg var der ingen, der var en saa varm Talsmand for Tanken om Civilstandsregistre som Professor Harald Westergaard. Hertil er nu siden kommet, at man i Sønderjylland er meget misfornøjet med, at den borgerlige Registrering ikke er gennemført i Danmark. Vi saa f. Eks., at det store Rødding Møde d. 28. Marts 1922, der samledes for at drøfte den danske kirkelige Lovgivning, krævede i en Henvendelse til Rigsdagen borgerlig Personregisterføring ved Fødsler, Vielser og Begravelser.

Men Folkeregisterkommissionen viste altsaa hele denne Opgave fra sig. Omtrent paa samme Tid, som det skete, blev det nye kirkelige Udvalg nedsat i 1921, og nu ser man, at Kirkeministeriet meget snart efter anmoder det om at tage Spørgsmaalet om Kirkebøgers Førelse i Forhold til de personlige Personregistre op til Drøftelse for eventuelt at stille Forslag om hele denne Sag. Og vi oplever da den kuriøse Ting, at Indenrigsministeriet har en Kommission siddende, der behandler Folkeregisterspørgsmaalet i snævrere Forstand, nemlig Spørgsmaalet om Registreringen af Befolkningens Bopæl til enhver Tid samt alle Spørgsmaal vedrørende de personlige Oplysninger, der har Værdi for den kommunale Administration, medens Kirkeministeriet lader det kirkelige Udvalg gennemdrøfte den Side af Folkeregisterspørgsmaalet, der knytter sig til Fødsler, Ægteskaber og Dødsfald. Og ingen, hverken i det kirkelige Udvalg eller i Folkeregisterkommissionen eller fra Ministeriernes